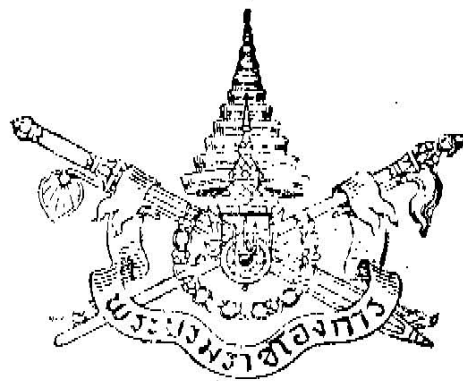


1306

7 กันยายน 2486

ราชกิจจานุเบกษา

เล่ม 60 ตอนที่ 46



พระราชบัญญัติ

ที่ดินในส่วนที่เกี่ยวกับคนต่างด้าว

พุทธศักราช 2486

ในพระปรมาภิไธยสมเด็จพระเจ้าอยู่หัวอานันทมหิดล

คณะผู้สำเร็จราชการแทนพระองค์

(ตามประกาศประธานสภาผู้แทนราษฎร

ลงวันที่ 4 สิงหาคม พุทธศักราช 2480

และวันที่ 16 ธันวาคม พุทธศักราช 2484)

อาทิตย์ ทพธำภา

ปรีดี พนมยงค์

ตราไว้ ณ วันที่ 12 มกราคม พุทธศักราช 2486

เป็นปีที่ 10 ในรัชกาลปัจจุบัน

ตอนที่ 46 เล่ม 60 ราชกิจจานุเบกษา 7 กันยายน 2486

โดยที่สภาผู้แทนราษฎรลงมติว่า สมควรมีกดหมายว่า
ด้วยที่ดินในส่วนที่เกี่ยวกับคนต่างด้าว

จึงมีพระบรมราชโองการให้ตราพระราชบัญญัติขึ้นไว้โดย
คำแนะนำและยินยอมของสภาผู้แทนราษฎร ดังต่อไปนี้

มาตรา 1 พระราชบัญญัตินี้ให้เรียกว่า “พระราชบัญญัติ
ที่ดินในส่วนที่เกี่ยวกับคนต่างด้าว พุทธศักราช 2486”

มาตรา 2 ให้ใช้พระราชบัญญัตินี้ตั้งแต่วันประกาศใน
ราชกิจจานุเบกษาเป็นต้นไป

มาตรา 3 ให้ยกเลิก

(1) ประกาศกำหนดที่ให้ขายให้เช่า แก่คนนอกประเทศ
ปีมะโรง นักสัตตฤทธสก จุลศักราช 1218

(2) บัญญัติที่กำหนด กด และข้อบังคับอื่น ๆ ในส่วน
ที่บัญญัติไว้แล้วในพระราชบัญญัตินี้ หรือซึ่งขัดกับบทแห่ง
พระราชบัญญัตินี้

มาตรา 4 ในพระราชบัญญัตินี้

“รัฐมนตรี” หมายความว่า รัฐมนตรีผู้รักษาราชการตาม
พระราชบัญญัตินี้

7 กันยายน 2486 ราชกิจจานุเบกษา เล่ม 60 ตอนที่ 46

“พนักงานเจ้าหน้าที่” หมายความว่า เจ้าพนักงานซึ่ง
รัฐมนตรีได้แต่งตั้งให้มีหน้าที่ดำเนินการตามพระราชบัญญัติ

“คนต่างด้าว” หมายความว่า บุคคลซึ่งมิได้มีสัญชาติ
เป็นไทยตามกฎหมาย

มาตรา 5 ยกเว้นที่ดินรกร้างว่างเปล่าอันเป็นสาธารณะ
สมบัติของแผ่นดิน ซึ่งสงวนไว้ให้แก่คนไทยตามสนธิสัญญา
คนต่างด้าวจะได้มาซึ่งที่ดินได้ก็ด้วยอาศัยบทสนธิสัญญา ซึ่ง
บัญญัติให้แก่มลสิทธิในอสังหาริมทรัพย์ได้ แต่ต้องหยุดพาย
ไว้กับบทบัญญัติแห่งพระราชบัญญัตินี้

มาตรา 6 พายได้บังคับตามมาตรา 5 คนต่างด้าวได้มาซึ่ง
ที่ดินเพื่อให้เป็นที่อยู่อาศัย ประกอบกิจการในทางพาณิชย์กับ
อุตสาหกรรม หรือเกษตรกรรม หรือเพื่อใช้ในการศาสนา การ
กุศล หรือใช้เป็นสุสาน หรืออาปนสถาน ได้ตามข้อกำหนด
เงื่อนไข และปริมาณเนื้อที่ซึ่งกำหนดโดยพระราชบัญญัตินี้
หรือโดยอาศัยอำนาจแห่งพระราชบัญญัตินี้ และต้องได้รับ
อนุญาตจากพนักงานเจ้าหน้าที่

มาตรา 7 การอนุญาตให้คนต่างด้าวได้มาซึ่งที่ดินตามความในมาตรา 6 พนักงานเจ้าหน้าที่จะอนุญาตสำหรับผู้ขออนุญาตแต่ละบุคคลเป็นจำนวนเนื้อที่รวมเพื่อประโยชน์กิจการแต่ละอย่างได้ ไม่เกินอัตราขั้นสูงตามที่กำหนดในกตกะชวง

มาตรา 8 เมื่อได้รับอนุญาตให้ได้มาซึ่งที่ดินเพื่อประโยชน์กิจการใด ผู้รับอนุญาตต้องใช้ที่ดินเพื่อประโยชน์กิจการนั้นจะใช้เพื่อประโยชน์กิจการอื่นไม่ได้ เว้นแต่จะได้รับอนุญาตใหม่จากพนักงานเจ้าหน้าที่ และถ้าจะเลิกไม่ใช้ที่ดินนั้นต้องแจ้งให้พนักงานเจ้าหน้าที่ทราบตามแบบที่กำหนดในกตกะชวงภายในกำหนดเวลาสามสิบวัน นับแต่วันเลิกไม่ใช้ที่ดินนั้น

มาตรา 9 คนต่างด้าวที่ได้รับอนุญาตให้มีและใช้ที่ดินเพื่อประโยชน์กิจการใด ถ้าเลิกไม่ใช้ที่ดินนั้นต่อไป หรือได้ใช้ที่ดินเพื่อประโยชน์กิจการอื่นโดยไม่ได้รับอนุญาต หรือถ้าได้รับอนุญาตใหม่ และจำนวนที่ดินที่ได้รับอนุญาตเพื่อประโยชน์กิจการใหม่มีเนื้อที่ลดลง ให้จัดการจำหน่ายที่ดินซึ่งไม่ได้ใช้นั้นภายในเวลาที่พนักงานเจ้าหน้าที่กำหนด แต่ไม่น้อยกว่าร้อยละสิบ

เมื่อพ้นกำหนดเวลาดังกล่าว ที่ดินนั้นยังมิได้จำหน่าย
ให้พนักงานเจ้าหน้าที่มีอำนาจจัดการขายทอดตลาด และ
เงินที่ได้จากการขายทอดตลาดนั้น เมื่อหักค่าใช้จ่ายคงเหลือ
เท่าใด ให้คืนให้เจ้าของที่ดินไป

มาตรา 10 คนต่างด้าวผู้ใดมาซึ่งที่ดินโดยชอบด้วย
กฎหมายอยู่ก่อนวันใช้พระราชบัญญัตินี้ เมื่อได้แสดงหลัก
ถานแห่งสิทธิของตนในที่ดินนั้นต่อพนักงานเจ้าหน้าที่ และ
ได้ขอจดทะเบียนสิทธินั้นภายในกำหนดเวลาเก้าสิบวัน นับ
แต่วันใช้พระราชบัญญัตินี้ ก็มีสิทธิในที่ดินเหล่านั้น เพื่อใช้
ประโยชน์ในกิจการใด ๆ ของตนต่อไปได้

สิทธิดังกล่าวในวรรคก่อน คนต่างด้าวซึ่งได้รับมรดกอาต
ขออนุญาตถือสิทธิเหล่านั้นในสภาพเดิมได้ ถ้าเป็นบุคคล
ในเกณฑ์เป็นทาสโดยรั้ม

มาตรา 11 คำสั่งของพนักงานเจ้าหน้าที่ที่ได้สั่งตามความ
ในมาตรา 6 และมาตรา 7 นั้น ผู้ขออนุญาตอาศัยนั้นต้อง
รักษามตราได้ภายในกำหนดเวลาสิบห้าวัน นับแต่วันที่ได้รับ
แจ้งคำสั่ง คำวินิจฉัยของรั้มนตรให้ถือเป็นที่สุด

ตอนที่ 46 เล่ม 60 ราชกิจจานุเบกษา 7 กันยายน 2486

มาตรา 12 ผู้ใดกระทำการฝ่าฝืนมาตรา 6 มีความผิดต้อง
ระวางโทษปรับไม่เกินห้าพันบาท หรือจำคุกไม่เกินหกเดือน
หรือทั้งปรับทั้งจำ

มาตรา 13 ผู้ใดกระทำการฝ่าฝืนมาตรา 8 มีความผิดต้อง
ระวางโทษปรับไม่เกินหนึ่งพันบาท หรือจำคุกไม่เกินหนึ่ง
เดือน หรือทั้งปรับทั้งจำ

มาตรา 14 ให้รัฐมนตรีว่าการกระทรวงมหาดไทยรักษา
การตามพระราชบัญญัตินี้ และให้มีอำนาจออกกฤษฎีกา
กำหนดอัตราค่าทำเนียมการขออนุญาตมีสิทธิในที่ดินแยกเป็น
ประเภท เป็นจำนวนแต่ละประเภทอย่างสูงไม่เกินไร่ละ
สองบาท และกำหนดกิจการอื่น ๆ เพื่อปฏิบัติการตามพระ
ราชบัญญัตินี้

กฤษฎีกานั้น เมื่อได้ประกาศในราชกิจจานุเบกษาแล้ว
ให้ใช้บังคับได้

ผู้รับสนองพระบรมราชโองการ

จอมพล ป. พิบูลสงคราม

นายกรัฐมนตรี